

ODYSSEÆ HOMERICÆ PRIMA RHAPSODIA,
GRÆCE ET SVETHICE.

Q U A M ,

VENIA AMPLISS. FACULT. PHILOS. ABOËNS.

PUBLICO EXAMINI MODESTE SUBJICIUNT

AXELIUS GABRIEL SØSTRØM,
Litteraturæ Græcæ Docens, ad Bibl. Acad. Amanuensis E. O.

E T

DANIEL LINDH,
Stip. Publ. Vib.

In Auditorio Philosoph. die XXVII Martii MDCCCXIX.

h. a. m. confvetis.

P. V.

ABOÆ, Typis Frenckellianis.

19

ARMIA TICINIA

- Och när hon kommit till friarnes flock, den förträffliga quinnan
 Stod hon invid dörrposten uti välbygda palatset,
 Gömde sin kind i de glänsande flöjor, som busvudet prydde,
 335 Och vid bvardera sidan der stod en sedefam tårna.
 Gråtande sen tilltalade hon den gudomlige sångarn:
 Phermos, du mung andra de dödliges fröjder ju känner,
 Gudars och menniskors värf, som af sångare plåga beprisas;
 Något af dessa beszung, här sittande; desse med tyftnad
 340 Dricke sitt vin; men du bör uppböra med denna få sorgsna
 Sång, som uti mitt bröst det ålskade hjertat beständigt
 Qydljer; ty mest bland alla jag tärs af en grufuelig smärta.
 Ty ett sådant ett busvud jag saknar och ständigt jag minnes
 Ån den man, hvars åra sig sträcker till Hellas och Argos.
 345 Henne Telemachos då, den förståndige, svarte och sade:

‘Η δ' ὅτε δὴ μνησῆς αἴφιντο δῖος γυναικῶν,
 Στῇ δὲ παρὰ σαδμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 ‘Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα’
 335 ‘Αμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδὺ ἐκάτερθε παρέστη.
 Δαίσασα δὲ ἐπειτα προσήνδα θεῖον αἰοῖδόν
 Φῆμε, πολλὰ γαὶ ἀλλὰ βροτῶν θελκτήρια σίδεα,
 ‘Ἐργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε πλείστην αἰοῖδοι.
 Τῶν ἔν γέ σφιν ἀείδε παξήμενος οἱ δὲ σιωπῇ
 340 Οἶνον πινόντων ταύτης δ' ἀποπαύει αἰοῖδης
 Λυγῆς, ἡτε μοι εἰεὶ ἐνί σήθεσσι φίλου κῆρ
 Τείχει ἐπει με μάλιστα καθίκετο πένθος ἀλαζονοί.
 Τοίην γαὶ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη εἰεὶ
 ‘Ανδρεὸς, τῇ κλέος εὐρὺ κάθ' Ἐλάδα καὶ μέσον Ἀργος.
 345 Τὴν δὲ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδει’

O min mor, hvil vredgas du dock, att den ålsklige sångarn
Fågnar oss så som bens själ bänryckes? Ty sångare visst ej
Böre vi tadla, men Zeus bör tadla, som sångerna gifver
Åt påbittige män, allt efter sin vilja åt bvar en.

350 Honom ej klandra derför, att han sjunger de Danaers ofärd;
Ty den sången af menniskor mest plär blifva beprisad,
Som bland alla den nyaste är för de hörandes skara.

Derför din själ och ditt hjerta nu må uthårda att höra;
Ty ej Odysseus blott har bemkomstdagen förlorat

355 Borta i Troja, ock så mång männer derjemte förgingos.
Men gack upp i ditt rum, att besörja de vårf, som dig anstår,
Slända och vässtol, bjud så de tjenande tårnornas skara
Sköta sitt arbete flitigt; om orden må männerna vårda
Alla, men mest dock jag; ty mitt ju är väldet i buset.

Μῆτερ ἐμὴν, τί τ' ἄρετος αὖ Φθονέεις ἔληγον αἰοῖδὸν
Τέρπειν, ὅπην οἱ νόος ὀρυταῖ, εἴ το γάρ τοι αἰοῖδοι
Αἴτιοι, αἷλα ποδὶ Ζεὺς αἴτιοι, οἵσε δίδωσιν
Ἄνδρας αἴλφησιν, ὅπως ἐθέλησιν ἐνάξω.

350 Τέτω δὲ νέμεσις, Δαναιῶν πακὸν οἵτον αἰείδειν
Την γὰρ αἰοῖδὴν μᾶλλον ἐπικλείσθε ἀνθεώποι,
“Ητις ἀκόντεσσι νεωτάτη αἰμφιπέληται,
Σοὶ δὲ ἐπιτολμάτῳ κραδίη καὶ θυμὸς ἀκέειν”

Οὐ γὰρ Ὁδυσσεὺς οἶσις ἀπώλεσε νόσιμον ἥμαρ,
355 ‘Ἐν Τροίῃ, ποκκοὶ δὲ καὶ ἄλοι φῶτες ὅλοντο.

‘Αλλ’ εἰς οἶκον ἰεσται τὰ σωτῆς ἔργα κόμιζε,

‘Ισόν τοι ἡλαιαίτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευς

‘Ἐργον ἐποιήσθαι μῦθος δὲ ἀνδρεσσοι μελήσει

Πᾶσι, μάλιστα δὲ ἐμοὶ τὰ γὰρ κράτος εἴς εἴη οἶκω.

- 360 Härnande strax deruppå bon till sin kammare bortgick,
Ty sin sons förståndiga tal bon gömde i själen.
Sen i sitt loft uppstigen bon var med de tjenande tårnor,
Hon Odysseus begret, den ålskade maken, tills sömnen
Ljust nedgöts på dess ögon utaf blåögda Atbene.
- 365 Friarne dock än stojade bögt i det dunkla palatset,
Önskande alla, att få influmra på bådden vid benne.
Men bland dessa Telemachos då, den förståndige, talte:
I, min moders friare, I, med ett trottande högmod!
Nu må vi gästände här oss förnöja; men skri och tumult ej
- 370 Vare; (ty härligt det är, att höra en sångare quåda,
Sådan som denne, bvars röst är lika de evige gudars.)
Tidigt i morgon till råds vi må samlas och sätta oss neder
Alla, att jag rent ut må eder förkunna min mening,

- 360 Ή μὲν Θαρ. Βίσασα πάλιν σκένῳδε βεβήκει
Παιδὸς γὰρ μῆθον πεπνυμένον ἐνθετο θυμῷ.
Ἐσ δὲ ὑπερῷ ἀναβάσσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ,
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσω, ὅφεος οἱ ὑπνοι
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροις βάλε γλαυκώπις Ἀθήνη.
- 365 Μνησῆρες δὲ ὄμαδησαν αὐτὰ μέγαεσα σκιόεντα,
Πάντες δὲ ἡρήσαντο παρεὶ λεχέεσσι κλιθῆναι.
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἥρχετο μύθων
Μητρὸς ἐμῆς μνησῆρες, ὑπέρβιον ὑβριν ἔχοντες,
Νῦν μὲν δαιμύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὸς
- 370 Ἐσω· (ἐπεὶ τόγε παλὸν αἰελέμεν ἐξὶν αἰοιδῶ
Τοιεῦδ', οἷος δέ ἐσι, Θεοῖς ἐναλιγυκιος αἰδήν.)
Ἡδῆν δὲ ἀγορένδε παθεζόμεθα πιόντες
Πάντες, ἦν μῆθον μηδενὶ ἀπηλεγέως αἴποεισω,

Att ni må gå ur palatset, och värda om andra kalaser,
 375 Åtande eget gods, omväxlande kring bos bvarannan.
 Men om detta likväl er syns mer önskligt och bättre
Vara, att så ostraffadt förstöra en endes besittning,
Plundren! Med bön anropa jag skall de evårdliga gudar;
 Men, om en gång Zeus unnar, att dessa förbrytelser straffas,
 380 I, obämnade, då i mitt bus visst skolen förgörs.

Så han sade, och de sig alla i läpparna beto,
Undrande öfver Telemachos' ord, som så driftligen talat.

Honom Antinoos då tilltalte, en son till Eupeithes:
 Såkert, Telemachos, gudarna sjelfve ba lårt dig, att vara
 385 Så storordig, och lårt dig tala så driftigt och vågamt.
Mätte på Ithakas ö dig aldrig till konung Kronion
Göra! Eburu, i födseln, det är ditt fädernerike.

"Εξένει μεγάρων ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας,
 375 Τμὰ πτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι πατέα οἴκες.
 Εἰ δὲ ὑμιν δοκεῖ τόδε λώτερον καὶ ἀμενον,
 "Εμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς Βιοτον νήποιον ὀλέσσαι,
 Κείσετ', ἐγὼ δὲ θεὸς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἔοντας,
 Αἴκε πόθι Ζεὺς δῶσι παλήντιτα ἔργα γενέθαι,
 380 Νήποιοι νεν ἔπειτα δόμων ἔντοθεν ὅλοιθε.

"Ως ἔφασ". οἱ δὲ πάντες ὁδαῖξ ἐν χείλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.
 Τὸν δὲ ἀδ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος νιός·
 Τηλέμαχ', οὐ μάλα δή σε διδάσκον θεοί αὐτοὶ
 385 Υψαγόρην τὸν ἔμενας, καὶ θαρσαλέως ἀγορεύεν.
 Μή σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ιθάκη βασιλῆα Κεονίων
 Ποιήσειν ὃ τοι γενεῇ πατρώιον ἔστι.

Honom Telemachos då, den förståndige, svarte och sade:

Blir du förtörnad, Antinoos, ock för de orden, jag säger?

390 Gerna jag detta, om Zeus mig gifver det, ville emotta.

Såg, eller menar du väl, att detta bland menniskor sämst är?

Sannerlig är det ej illa att berrska; ty konungens bus snart

Värder färmöget och sjelf mer bedrad han blifver än andra.

Dock, här finnas ju andre Achaiernes konungar åfven

395 Många, på Itbakas ö förvisso, både unge och gamla;

Någon det blifve af dem, när Odysseus, den ådle, har bortdött;

Jag som drott skall beberrska likväl min fåderneboning,

Samt de trålar, som fångats i krig af den ådle Odysseus.

Honom Eurymachos, Polybos' son, gensvarte och sade:

400 Sannerlig detta, Telemachos, ligger i gudarnes bänder,

Hvilken på Itbakas ö bland Achaierna kommer att berrska;

Tὸν δὲ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδαι·

'Αντίο', εἶπερ μοι καὶ ἀγάσσεαι, δέ, τῇ νευ εἴπω;

390 Καὶ νευ τὴτ' ἐθέλοιμι, Διός γε διδόντος, ἀρέθαι.

"Η φῆς τῆτο καίνισον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι;

Οὐ μὲν γάρ τι κακὸν Βασιλευέμεν' αἰψά τε οἱ δῶ

'Αφρειὸν πέλεται, καὶ τιμήσερος αὐτός.

'Αλλ' ἦτοι βασιλῆς 'Αχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι

395 Πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ 'Ιθάκῃ, νέοι ηδὲ παλαιοί·

Τῶν κέν τις τόδι ἔχησι, ἐπεὶ θάνε διός 'Οδυσσεύς

Αὐτὰρ ἔγων οἷκοιο ἀναξ ἔσομι ημετέροιο,

Καὶ δμώων, ὃς μοι ληίσσατο διός 'Οδυσσεύς.

Tὸν δὲ αὖ Εὐεύμαχος Πολύβῳ παῖς ἀντίον ηὔδαι·

400 Τηλέμαχος, ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γένεσι κεῖται,

"Οσις ἐν ἀμφιάλῳ 'Ιθάκῃ βασιλεύειται 'Αχαιῶν,

Sjelf må du dock besitta ditt gods, och befalla i ditt hus.
 Ej skall komma den man, som emot din vilja och våldsam
 Rycker ifrån dig ditt gods, så länge på Ithaka folk finns.

405 Men jag ville, min vän, dig fråga om fremmande gästen,
 Hvadan han kom den mannen, ifrån hvad land han sig prisar
 Vara, och hvor han må bafva sin släkt och sin faderneåker.

Bragte, kanhända, han tidender med om din kommande fader,
 Såg, eller kom han väl bit, för att sköta om egna bestyr blott?

410 Ty han så snart sig skyndade bort, och ej veta hvem han var,
 Fingo vi; dock han till anletet ej var lika en dålig.

Honom Telemachos då, den förståndige, svarte och sade:
 Visst år, Eurymachos, ren förlorad min faders igenkomst;

Hvarken på tidender mer a jag tror, bvarifrån de må komma,

415 Eller jag aktar de gudabeslut, som för spörjande modren

Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, καὶ δώμασιν οἴσιν ἀνάστοις.

Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνήρ, ὃσις σ' αἴκοντα βίηφε

Κτήματ' αποδῷαίσει, Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης.

405 Ἄλλ' ἐθέλω σε, Φέρεις, περὶ ξείνοιο ἔρεθαι,

Οπόθεν ἔτος ἀνήρ, ποῖης δὲ ἐξ εὔχεται εἶναι

Ταῖς περὶ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἀργεροῦ.

Ἡ τοι ἀγγελίην πατρὸς Φέρει ἐρχομένοιο,

Ἡ ἕον αὐτῷ χρεῖος ἐελδόμενος τόδι μάνες;

410 Οἷον αἰναῖξας ἄφαις οἴχεται, οὐδὲ ὑπέμενε

Γνώμεναι· καὶ μὲν γὰρ τι κακῶς εἰς ὥπα ἐώκει.

Τὸν δὲ αὖ Τηλέμαχος πεπυμένος αὐτίον ηὔδαε·

Εὐρύμαχ', πτοι νόος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο·

Οὐτέ δὲ ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἴποθεν ἔλθοι,

415 Οὔτε Θεοπροκίης ἐμπάζομαι, μῆτινα μήτηρ

Tydas utaf spämannen, enär han är bedd till palatset.
 Men från Taphos den fremmande är mig en fäderne gästvän,
 Mentes, den vise Anchialos' son, han berömmmer sig vara,
 Och han de Taphiers folk, som sig gläder åt rodden, beherrskar.

- 420 Så nu Telemachos; dock i sin själ han kände gudinnan.
 Dessa till dansen igen och den sköna, förtjusande sången
 Vände sin båg, och förnöjde sig så, tills besperos uppgick.
 Medan de roade sig, vardt mörker och besperos uppgick.
 Och då gingo de åntligen hem, hvar en för att sovva.

- 425 Men Telemachos sjelf, der på präktiga gården dess böga
 Kammare stod på en plats, därn vidt man skådade kring sig,
 Uppgick dit till sin bådd, än hvälfvande mycket i sinnen;
 Och derjemte med brinnande facklor hon följde, den trogna
 Eurykleia, en dotter till Ops, Peisenors en åttling;

- 430 Henne, af eget förråd, tillköpte sig fordom Laertes,

'Ες μέγαρον καλέσατα Θεοπρόπον ἔξερένται
 Ξεῖνος δὲ ἐτος ἔμος πατρώιος ἐκ Τάφες ἐσι,
 Μέντης Ἀγχιάλοιο δαιφρενος εἰχεται εἴναι
 Τίος ἀτὰς Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.

- 420 Ως φάτο Τηλέμαχος φρεσὶ δὲ αὐδανάστην θεὸν ἔγνω
 Οἱ δὲ εἰς ὁρχηῖσιν τε καὶ ἴμερόσσαν αἰοδὴν
 Τρεψάμενοι τέρπουτο, μένον δὲ ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἥλας.
 Δῆ τότε κακκείοντες ἔβαν δικόνδε ἔκαστος.

- 425 Τηλέμαχος δὲ ὅθι οἱ Θάλαμος περιπατέος αὐλῆς
 Υψηλὸς δέδμητο, περισκέπτω ἐνὶ χώρῃ,
 Ἔνθ' ἔβη εἰς εὐήνην, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων
 Τῷ δὲ ἄρετέ μενος δαιδαλος φέρε κέδυν εἰδύνα
 Εὔρυκλει, Ωπος θυγάτηρος Πεισηνοσίδαο
 430 Τήν ποτε Δαέρτης περιάτο κτεατέσσιν ἔοισιν,

Ån som en blomstrande mō, och betalte med tjugu oxar.
Liksom sin trogna gemål han árade henne i huset,

Delade aldrig dess bådd, och sin makas förtrytelse undvek.

Hon bar brinnande facklorna nu; ty hon álskade honom

435 Mest bland tårnorna, hon uppförstrade honom som liten.

Sjelf hon öppnade dörren till väl inrättade kammarn,

Satte sig ned på sin bådd, afklädde sin flätliga klädnad,

Och i den gamla, förståndigas band nedlade densamma;

Hon deremot, då hon vicklat ibop sorgfältigt bans klädnad,

440 Hängde den upp på en spik vid skönt tillformade sången,

Gick så ur rummet, och dörrn med en ring af silfver hon tillfööt

Efter sig fast, drog rigeln derjemte för dörren med remmen.

Der han natten igenom, betäckt med den finaste ullen,

Hvälfdde i sinnet den färd, som Atbene för honom bestämde.

Πρωθήβην ἔτ’ ἐσσαν, εἰκοσάβοια δὲ ἔδωκεν.

Ἔσσε δὲ μιν κεδῆ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν

Εὔην δὲ ἔποτ’ ἔμιτο, χόλον δὲ ἀλέσεν γυναικός.

Ἡ οἱ ἄμ’ αἰθριμένας δαΐδας φέρε, καὶ ἐ μάλιστα

435 Δμωάῶν φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἔσντα.

Ωἰξεν δὲ θύρας θαλάμις πύνα πομποῖο.

Ἐξετο δὲν λέπτεω, μολακὸν δὲν ἔκδυνε χιτώνας.

Καὶ τὸν μὲν γειτόν πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν.

Ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ αἰσκήσασα χιτώνα,

440 Πασσάλω ἀγνεμάσασα παρὰ τρητοῖς λέχεσσι,

Βῆ δὲ ίμεν ἐκ θαλάμου θύρην δὲν ἐπέρυσσε κορώνῃ

Ἄργυρέη ἐπὶ δὲ κληϊδὲν ἐτάνυσσεν ἴμαντι.

Ἐνθ’ οὐγε πανιύχιος, κεκαλυμμένος οἰος ἀώτῳ,

Βέλευε φρεσὶν ἥσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ’ Ἀθήνη.

optimam præbuit ansam; quas qui voluerit cognoscere, EUSTATHIUM adeat & alios.

V. 328. Aedium pars, ubi mulieres commorabantur, vel alte sub tecto, — τεγεοι θαλαιμοι, ωρα, ωρα, υπερωρα — vel in remotiori domus loco — γυναικων, γυναικεον, γυναικωνιτης, γυναικωνιτης — erat sita. Diligenter nimirum & anxie fere virgines custodiebant Græci, existimantes

Eis οχλον ἔργειν παρθενοῖσιν καλον.

EURIPID. Orest. v. 107.

V. 331. Icke allena, af två tjensttärnor tillika hon fö'jdes. Cur sibi socias sumserit ancillas, ipsa nos docet περιφρων Πηνελοπεια, sedulam Eurynomen his compellans verbis:

Αλλα μοι Αυτονοιη και Ιπποδαμειαν ανωχθι
Ελθεμεν, οφει κε μοι παρειητον εν μεγαροισιν.
Οη δ' εκ εστει μετ' ανερασι αιδεομαι γαρ.

Od. XVIII, 181.

V. 334. Inter ornamenta illa, quibus feminæ caput suum obtegerent (δεσματα, αμπυκα, κενρυφαλον & πλεκτην αναδεσμη ipse enumerat HOMERUS Il. XXII, 468. sq.), permagni pretii fuisse το κηδεμυνον, vel exinde patet, quod dea Juno, quo mariti deciperet mentem, pulcherrimum quodque induita decus,

Κηδεμων δ' εφυπερθε καλυψατο δια θεων,
Καλω, ιηγατεω λευκου δ' ην, ηελιος ωσ. Il. XIV, 184.

V. 337. Summum, in carminibus, esse mortalium oblectamentum, summumque levamen ("La Musica compone los animos descompuestos, y alivia los trabajos que nacen del espíritu. — Quien canta, sus males espira." CERVANTES D. Quixote), & antiquos aoides res a diis

gestas hominibusque in primis cecinisse, Hesiodus, *Theog.* v. 94 — 103 nosmet monet. Similiter etiam Pelides cithara suum reficiebat animum, *αείδε δ' αὖτα κλεαντέρων*. Quamquam hic, ad leniendas molestias, musicæ divinæ usus, singularis prorsus est in HOMERO, secundum hæc verba FRIDERICI SCHLEGEL: alle Naturpoesie ist eben darum, weil sie nicht nach allgemeinen Begriffen oder fremden Beispielen gebildet, sondern wild wächst, ganz eigenthümlich, und verräth bis in die feinsten Adern durch Gestalt und Farbe den Boden, wo sie entsprungen ist. Nach bloss allgemeinen Begriffen könnte man erwarten, auch die hellenischen Sänger würden, gleich den germanischen Barden, die kämpfenden Helden durch Schlachtgesänge anfeuern. Aber in der ganzen Ilias ist es grade nur der müssige Achilles, der sein Herz durch Gesänge erfreut. Die Leyer wird bey Homeros immer als eine solche bezeichnet:

— die dem Mahle zur Freundin gaben die Götter.
Geschichte d. Poesie d. Gr. u. R. S. 61.

V. 344. Καθ' Ἑλλαδα καὶ μετον Αγεός. Liceat nobis, quo hæc loquendi formula melius intelligatur, verbis uti Celeberrimi KÖPPEN. "Δαγαοι und Αγενοι. Eigentlich Agamemnons Unterthanen. — Ἑλλας hieß in den ältesten Zeiten ein Strich Thessaliens am Fusse des Othrys, zwischen den Flüssen Peneus und Asopus, der zu Achills Gebiete gehörte. — Er (Homer.) benennet das ganze griechische Heer mit dem besondern Namen der Unterthanen Achills und Agamemnons. — Daher der Dichter auch für: in ganz Griechenland sagt: καθ' Ἑλλαδα καὶ μετον Αγεός."

V. 349. Åt påhittige män, allt efter sin vilja åt hvar en. Vocabulo hic usi sumus minus quidem, in svecano sermone, nunc temporis, usitato, at, ut speramus, apto tamen. Multa

etenim fingunt *οἱ ποιηταὶ* — die Dichter — multa veris etiam similia mendacia reddunt;

Χαρίς δὲ αἴπερ ἀπαντά τεν
Κεῖ τα μελίχα Θυντοῖς,
Ἐπιφέροισα τίμαν
Καὶ απίσου εμῆστο πίσον
Εμενενα τὸ πολλακίς. PIND. Ol. I, 48.

V. 351. *Est quoque cunctarum novitas carissima rerum.*

OVID. Ep. ex Ponto III, 4. v. 51.

PINDARUS autem ipse, nuperrime laudatus, auctor de παλαιον
Mey oīov, οὐδεὶς δὲ ὑμῶν Νεωτερων. Ol. IX, 73.

V. 357. Cfr. *Iliad.* VI, 490; fuit nim̄num id in primis injunctum mulieribus officii, ut negotia, quæ intra ædes fiebant, sedulo obirent. Hinc EURIPIDES, qui & feminas οἰκεῖηματα appellat, hæc habet de iisdem:

Ἐνδον γυναικῶν καὶ παρ' οἰκεῖαις λόγος.

V. 379. *Wenn doch einmal Zeus schafte die wohlverdiente
bezahlung,
Dass auch ihr ohn' entgelt in unserem hause dahinsänkt!* Voss:

V. 415. Omnes gentes, & cultæ, & incultæ mira sunt
cupidine dudæ, inquirendi in exitum temporis futuri. Nil
igitur mirandum, quod, summis pressa doloribus Penelope,
vates & augures de melioribus fatis consuluit. Fuit vero &
in ipsa Ithaca vir, harum rerum peritissimus,

— — — — ηγεως Ἀλιθεστη,
Μαξοριδης ὁ γαρ οιος ὄρηλημη ενεκασσο,
Ορυζας γνωναι, καὶ εναστημα μυθησαθαι. Od. II, 157.

V. 423. *Medan deroade sig vardt mörker, och hesperos uppgick.*

Pulcherrimam in toto cælo stellam hesperum esse ipse dicit Mæonides:

Ἐσπερός, ὁ καλλίστος εν οὐρανῷ ἵσταται αὐτῆς. *H.* XXII, 318.

Nobis autem judicibus, quid in se comprehendat svavissimi tristissimique simul, vespertinum hocce lumen, magis, quam & HOMERUS, bene, in carmine suo nuptiali effatur CATULLUS.

V. 431. Divites appellat HOMERUS πολυμηλάς, πολυαρνάς, πολυρρήνας, πολυβέτας, nam omne pretium, bobus, in primis, dimetitur ille. Erat sic tripus (*H.* XXIII, 703.) δυωδεκαβούος, mulier (e. l. v. 705.) τεσσαραβούος, vel ut hic legitur, εεικοτιβούος, &c. "Απὸ δὲ τὰς τοιετὰς ζώας (bove sc.) ελεχθήταν ποτε βοεῖς καὶ τὰ νομισματά, διοτι καὶ βεν εξετυπεύεν εν αὐτοῖς, καὶ μαλισκαὶ οἱ Αθηναῖοι, τιμῶντες τὰ ζῶαν. Εγτευθεὶς καὶ παροιμία τοῦ, βεν επὶ γλωττῆς φερει. ηγεν διωρέα λαβών, σιωπᾷ." EUSTATHIUS I. c. Tom. I. p. 483.

V. 443. Quemadmodum ἡβῆς αὐθός & αὐθεά μηλῶν in Nostro obveniunt ita etiam, eodem omnino sensu, pulchritudinis puta, juvenae & pretii singularis, λινοί λεπτοί αὐτού (*H.* IX, 657) occurrit. Quid, quod infra (*Od.* IX, 434) αὐτού solum legatur pro oīos αὐτῷ.

In primis emendanda.

Pag. 1. lin. 10. leg. Τηνεις γαρ θεαί εἴει, παρεῖε τε, μέτε τὰ πάντα.

11. — 23. Ολυμπίε I. Ολυμπίε.

In not. pag. 2. lin. 4. 1. *Icke af lågan rök, men låga af röken att gifva:*
— lin. 12. 1. *Och så diktar han, så uppblandar han fanning med osannit.*

3. lin. 25. XIII, 340. l. XII, 340.

8. lin. 28. justum l. justam.

9. ll. 24 & 29. επιτεφαδα I. επιτεφεδα.